

ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ

(Ἔργον τοῦ κ. Μαρτίου Ἀγγελόπουλου)

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΡΗΣΤΟΜΥΚΗΝΑΪΚΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ἀνεστρέφουσιν ἐπὶ ταῖς τῶν ἁγίων
καὶ τῶν παρουσῶν μεταλλῶν χαλκῶν,
οἱ Κοπτεῖς ἐξορύττουν τὸ μέταλλωμα ἐξ
ὧν καὶ ἐξοκαίνοντο ἐπισκοπῆς τὸν χαλ-
κόν. ὁμοίως καὶ μὴ κερμαίνον πολλὰς τοῦθε-
σεις, διὰ τὴν ἰσχυρὰν ἐπαγίαν τὰς δι-
ψέδους συνήθως μετὰ ἑνα μόνον κτύπη-
μα νεώτερον ἀνακαλύπτει.

ΣΤΥΡ. Ν. ΜΑΡΙΝΑΤΟ.
Ἐφορὸς ἀρχαιοτήτων Κοπτε

τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Κρη-
ταὶ θαυμασιώτεροι γὰρ κινου-
νται εἰς ἀνθρωπότητα.¹
τὸ γεγονός ὅτι μετα-
στάντες ἐν δυνάμει εὐρέθησαν εἰς Κρη-
τάδας ἡμετέρας ἀπομένον· ἡ

ΣΤΥΡ: Ν. ΜΑΡΙΝΑΤΟ
"Εφορος - αρχαιοτήτων Κρήτης"

ἔχασα τὸ κλειδί μου καὶ συ-
 λογιζόμουν στὸ δρόμο πῶς θ' ὀ-
 νοῖζω τὴν πόρτα μου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΟΥ ΒΙΟΛΙΣΤΟΥ

* Ο ΠΑΓΑΝΙΝΙ *

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

ιαφωρα ανέκδοτα σχετικά με την ζωή του περιφημού Παγκινίου γιγλοφορού. Έπειτα πάλιν ο Βασίλειος Μαντάνης αφηγήται μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα διά την ζωή του γαίτου ριστάκου. Είπε δε ο Βασίλειος Μαντάνης, ο οποίος έφερε την σχεδόν αγνώστην έως σήμερον γιγλογραφίαν, την οποίαν δημοσίευσεν παρακλήσας, ότι «το πρώτον λοιπόν αυτός η σχετίσθη πολύ με τον νεκρό πατέρα μου» έτος έρσανον έως τον ένακοον ρολοκάι λεπτομέρεια της ζωής του Παγκινίου. «Εάν λοιπόν α αφηγήται ο Βασίλειος Μαντάνης.

Το φθινόπωρον του 1835 ο πατέρας μου εστάσθη, εις την 'Αλξάνδρειαν εις Βαρύτον 'Ιταλίαν, ως διεκονήτης οργάνου

Ο ΠΑΓΑΝΙΝΙ

Χαλκισκευαί του οργάνου
Γιουζέπε Μαντάνης.

στούς. Έμμεν ερπεταίστας ημίους εις το πρόστατον Νουγκάνα-Βεζι. Μία ημεραν πού κάθισεν στο σπίτι λόγω της κακοκαιρίας, πρώτος ένα λεπτότατον και γλυκύτατον ήχο. Ανεγνώρισεν πως ήσαν από Βιολάν ήχο. Επληρώσας προς το μέρος όπου ακουόνταν ο ήχος.

Μά εδού ειπε ο Παγκινίος—εφώνησεν ο πατέρας μου ως κάποιον χαμικιέρην που ήσαν κοντά του.

— Καί βέβαια. Τού άπήνησεν εκεί. Τον έπεσεκρήθη και πέσαμε μεριστάς ως μαζύ του. 'Ο Παγκινίος δέν είχε ελπίαν συνταράξει, διότι δέν έπρεζε ενάιν ή όργανα του ήχο κλονισθή. Έβριχε πολύ πολύ έξωσκη και μετά δυσκολίας έκνευον.

Έπειτα βράδι ο χαμικιέρης παρουσιάζον στον πατέρα μου.

— Όχι, Χιολά, σης παρακαλείς πάτε να τον ιδώτε.

‘Ο Παγκινίος ήθελε να πάη στο θέατρο και έλασεν να έχη κάποιον συνταράξη να τον ρωτάσθ. Επληρωε πράγματι να άλλα ο κ. Χιολά— δέν ήθελον ως τέλο. Καί έμμεν με συνταράξη άλλου, γινώ ο πατέρας μου παρέβλεπε λογι της δυσχείας του.

Παρά την ανάγκην που είχε να τον ρωτάσθ κάποιος, ο Παγκινίος δέν διασκεύωνε κανένα άποστην και τούτος ος άδελφον αποκοιμόσθ.

Ομιλώντας γιά την τέχνη του, έλεγεν ότι διά να γίνη κανείς καλός ριστάκος πρέπει να σπουδάσθ μετρώς εξοπλισμένη.

Ος διδάσθς τον γινώ σου βιολάν— ριστάκος ο πατέρας μου.

Όχι, διότι διά όλην ην φύσιν ή ιδέαν μου ήνω και αυτό εις υδύναν.

Λέγοντι ότι έμμεν εφικάσθημε την ή τέρα αυτού του παιδιού χωρίς να ής όση τίποτε προς συνηρησθ. Ήταν φίλος γινώς και παίζατε. Το κινούν εξοπλισμένη, φρονιμικά, άναμνησόντας τον και έπει ήσαν καλλημένους στο πρώτον τραπέ της λέσχης. Πολλές φορές ος σημάτω τον ευφρόνισαν στην ανάγκην να τον ήσονται προς διά συνηρησθ ή παγκινίος μετά το νοσηρότον. Τον έφάνετο γιά να ήη βραδύνον πολύ να ήναι νύχτι το κινούν τον να άνιμεν. Εοσε στην σκηνή, έπαιζε, έχαμε κατάλληλα με το βιολάν του. Καί γινώς γρήγορον άποτέλεισθ το γινώ του.

Συγχά την εισοπήν από τα κινόντα τον ήεν έχαμε στο χαρτί άπροντά λικνός.

Πρώτα το παιγνίδι, ύστερα ή γυναικί τελενάτα ή φιλοδογία και ή τέχνη ή γινώ.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΗ

